

LBPRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SKETCHER, SOMME

Sinners condemned / Somme Sketcher. - București : Midnight
Books, 2025

ISBN 978-630-6546-32-9
821.111

Traducător: **Diana Țuțianu**
Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

SINNERS CONDEMNED

Copyright © 2022 by Somme Sketcher
All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

SOMME SKETCHER

SINNERS
condemned

SERIA PĂCĂTOȘII ANONIMI #2

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

CU NOUĂ ANI

*în urmă**Rafe*

Flacăra brichetei Zippo prinde viață, încălzindu-mi bărbia, și-mi aprind încă o țigară. Fumez numai când trag de timp.

Asta-i a treia în cinci minute.

Trag fumul în piept, înnegrindu-mi plămâni cu niște chimicale ale căror nume nici nu le pot pronunța. Când expir, îmi las capul pe spate și-l lipesc de perete, privind cum norișorul de fum se topește în văzduhul nopții.

La dracu'!

Oricum toți murim.

Rulota de pe partea cealaltă a străzii scârțâie, apoi ușa se deschide larg, lăsând lumina portocalie din interior să poleiască scurt piatra cubică din pavaj. Mă uit într-acolo și dau cu ochii de o ghicitoare enervată.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea? strigă încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de tocul ușii. Îmi sperii clienții!

Ultimul lucru din lume pe care-ar trebui să-l fac azi ar fi să zâmbesc. Nu ai cum să te amuzi în ziua în care-ți îngropi părinții. Firește, ar fi imposibil să găsești motiv de râs când propria mamă e acoperită cu lopeți grele de pământ.

Dar nu mă pot abține să nu zâmbesc amuzat.

— Aș fi în stare să-mi pariez toate investițiile că de la Marea Criză încoace n-ai avut altă clientă decât pe maică-mea.

Se încruntă și deschide gura, dând să se răstească la mine, dar se oprește și măsoară iute din ochi strada pustie.

— Chiar așa, unde-i maică-ta?

Zâmbetul amuzat mi se transformă în răs amar. Ironia situației. Arunc țigara și o strivesc sub pantof.

— Cumva globul tău de cristal trebuie lustruit? E deja la doi metri sub pământ, iubito.

Mă dezlipesc de perete și mă apropiu iute, urcând câte două treptele rulotei, până mă opresc fix în fața ei. Își strânge șalul în jurul corpului, ridicând speriată ochii spre mine.

— Ai băut.

— Da? Până la urmă se pare că m-am înșelat când te-am crezut doar o escroacă.

— Nu-i nevoie să fii medium să-ți dai seama, se răstește, făcând un pas înapoi în rulotă și clătinând ușor din cap. Îți miroase respirația. Și, dacă ai venit să-ți ghicesc, ei bine, nu stau niciodată de vorbă cu oamenii beți. E foarte dificil să vezi soarta cuiva când respectivul e băut.

Scot din portofel câteva bancnote și i le arunc la picioare.

— Dar banii poți să-i vezi, nu-i așa?

Mă privește pieziș. Profit de tăcere și trec pe lângă ea, împingând-o ușor. Îmi suflec puțin pantalonii eleganți și mă așez pe taburetul jos din fața mesei.

Iarăși îmi vine să râd; de data asta, chiar mai amar decât înainte. Rulota unei ghicitoare din partea dubioasă a Vegasului nu se numără printre locurile în care ar trebui să fii în seara asta. Rânjesc spre becurile agățate de niște sârme și lumânările aprinse peste tot, care nu reușesc în

niciun fel să ascundă prveliștea sordidă din jur. Cuverturi zdrențuite și perne uzate, cu imprimeuri care aproape nu se mai văd, teacuri de cărți îndoite, pline de praf.

În spate, aud zgomot de unghii hârjâind podeaua de lemn; ghicitoarea adună banii de pe jos. Se lasă apoi pe băncuța din fața mea, cu oasele bătrâne trosnind.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spune ridicând un pachet de cărți și împărțindu-l în două. Dar eu sunt ghicitoare în cărți, nu medium.

— Habar n-am care-i diferența. Nu mă pricep la șarlataniile astea.

E vizibil foarte enervată.

— Adică eu prezic viitorul dând în cărți. Nu iau legătura cu morții.

— În cazul ăsta, ce bine că nu am venit să fac conversație cu fantoma maică-mii!

Ridică ochii spre mine, la început surprinsă, apoi cu o expresie mai întunecată, aproape sinistră.

— Deci *într-adevăr* te afli aici ca să-ți ghicesc. Când ai venit acum trei săptămâni, m-am oferit să-ți dau în cărți și singurul tău răspuns a fost că mai degrabă mi-ai da foc la rulotă, cu mine înăuntru cu tot, spune înclinând capul și măsurându-mă cu o privire iscoditoare. Se pare că te-ai răzgândit.

Mda, bănuiesc că da.

Mama era obsedată de ideea de soartă. Își trăise toată viața în funcție de ce-i spuneau cărțile de tarot întoarse ori de ce ieșea când scutura bila adevărului. Era obsedată de asta, pur și simplu. Nici măcar la Starbucks nu se putea duce fără să încerce să descifreze ceva în urmele de zaț rămase în paharul de carton.

Eu, pe de altă parte, sunt întruchiparea scepticismului absolut, ceea ce e ironic, de vreme ce dețin un cazinou. Pe de altă parte, orice om de afaceri cu scaun la cap, indiferent de domeniul de activitate, știe că a te baza

LIBERIS

We know

numai pe noroc e ca și cum ai închide ochii și te-ai lăsa ca o frunză în bătaia vântului, sperând că te va purta în direcția care trebuie.

E o împletire de pricepere și de șansă. Asta e tot. Norocul nu e pentru cei optimiști, ci pentru cei leneși și disperați.

Maică-mea a fost o excepție, nu făcea parte din niciuna din categoriile astea. Avea speranță în inimă și bani în buzunar, fix victima ideală pentru șarlatanii de teapa acesteia.

Ghicitoarele, mediumurile, cei care se presupune că lucrează cu nu știu ce energii sunt toți niște escroci. Și nu urâsc nimic mai tare pe lumea asta decât escrocii.

Și totuși...

Înghit nodul ca o piatră și-mi frec bărbia țepoasă.

Și totuși bătrâna asta știuse că maică-mea avea să moară.

— Ai știut.

Cu o mișcare lentă, mătură cărțile așezate în formă de evantai, cu fața în jos, și le strânge teanc.

— Mama ta a tras perechea morții.

„Expresia asta nenorocită.” Prima dată când o auzisem, râsesem neîncrezător. Acum nu mi se mai pare la fel de amuzantă.

Acum mai puțin de-o lună, mama și-a făcut apariția la ușa luxoasei mansarde unde locuiesc, cu o geantă de schimburi pentru o noapte și o scânteie aparte în ochi. Venise să-mi aducă un ceas, un dar pentru a sărbători deschiderea primului cazinou, Lucky Cat¹. Dar mi-am dat seama repede că venise în Sin City² nu doar să mă felicite pentru îndrăzneala de a-mi lansa o afacere aici.

1 „Pisica norocoasă” (n. tr.).

2 „Orașul Păcatului”, denumire dată Las Vegasului de cunoscători, împătimiți ai jocurilor de noroc (n. tr.).

— Vreau să mergi cu mine la cineva, îmi spusese timid, de lângă teigheaua soioasă a barului din cazinou, strângând cu putere un pahar de martini cu lămâie. O ghicitoare, undeva chiar la ieșirea de pe Fremont Street.

Dădusem ochii peste cap, dar insistase. „E cea mai bună. Nimeni din nord-vestul Pacificului nu citește în cărți de joc. Haide, Rafey, dacă tot ești în Vegas...”

Stătusem ținut în ușa rulatei în timpul întregii sesiuni de ghicit, cu mâinile în buzunare, înverșunat, să mă asigur că nu o jupoai de bani mai rău decât fusese învoiala inițială.

Mai întâi, trăsesse șaptele de cupă. O trădare din partea unui om iubit.

Apoi, valetul de caro. Purtătorul de vești rele.

În cele din urmă, ghicitoarea întorsese cu fața în sus asul de pică.

În rulotă se așternuse o liniște adâncă. În cele din urmă, mama își ștersese palmele de fustă și spusese:

— Bun. Deci așa.

Acum mă apuc de marginea mesei și o fulger cu privirea pe femeie.

— Perechea morții, repet. Chiar vrei să mă faci să cred că oricine trage valetul de caro, urmat de asul de pică, nu după multă vreme dă ortu' popii?

Ridică un umăr, sfidătoare.

— E o combinație rară.

— Nu chiar atât de rară. Șansa de a trage ambele cărți una după cealaltă, fără a le pune la loc, este una la două mii șase sute cincizeci și două.

— Ai venit pregătit.

— Nu, pur și simplu am făcut socoteala, zic vârându-mi mâna în buzunar și trecându-mi degetele peste zarurile pe care le țin mereu acolo. E vorba de statistică. De probabilități.

— Nu totul în viață poate fi explicat cu ajutorul rațiunii sau logicii.

Glasul îi sună atât de încrezut, că-mi vine să-i înfig mâna în beregată, s-o aud dându-și ultima suflare.

— Dar ai început să-ți dai seama de asta, nu-i așa? Altfel nu ai fi aici.

Îmi trec limba peste dinți. Mă uit spre bârnele prăfuite care susțin acoperișul rulotei. Șansele ca mama să tragă presupusa pereche a morții fuseseră destul de reduse, dar seria de evenimente care au urmat în luna următoare e aproape imposibil de explicat din punct de vedere statistic.

Mama a murit din cauza unui infarct, în ciuda faptului că până atunci fusese sănătoasă tun. Apoi, la mai puțin de o săptămână distanță, a murit și tata din cauza unui neașteptat atac vascular cerebral.

Râd amar, nici acum nu-mi vine să cred. O săptămână. În doar șapte zile blestemate pieriseră jumătate dintre rudele mele cele mai apropiate. În doar șapte zile. Mă simțeam ca și cum cineva îmi trăsesese covorul de sub picioare la propriu.

Iar astăzi, Angelo fusese cel care trăsesese și de ultimul colțșor, ca să zic așa, cu anunțul lui neașteptat.

„Nu mă mai întorc în Baia Diavolului.”

Spusese asta pe marginea stâncilor, la un metru de proaspetele morminte ale părinților. Și nu cu emfază, ci șoptise înciudat, murmurând cuvintele atât de încet, că avusesem impresia că urechile îmi jucau feste din cauza vântului.

Fusese de ajuns însă o privire în ochii lui întunecați ca să-i citesc furia și o hotărâre de neclintit.

Poate că sunt un mincinos. Într-un fel cred în soartă. Ca oricărui mafiot, mi se croise încă din fașă calea pe care aveam s-o apuc. Tatăl meu era *capo* din Baia Diavolului și era de la sine înțeles că, după ce murea, titlul

avea să-i revină lui Angelo, fratele meu cel mare. Așa cum era logic că eu aveam să-i devin adjunct și Gabe, fratele nostru cel mic, *consigliere*.

În șapte zile învățasem o lecție amarnică. Asta pentru că, în clipa de față, Angelo e la jumătatea drumului peste Atlantic, Gabe e dracu-știe-unde, iar eu am rămas țintuit la capătul așa-zisei căi croite pentru mine, singur, întrebându-mă unde am pierdut drumul.

Cosa Nostra este viața mea și mi-am petrecut aproape douăzeci și cinci de ani din viață pregătindu-mă pentru rolul de adjunct ce avea să-mi revină.

Am făcut stagii la Goldman Sachs și JP Morgan. Am obținut titlul de master la Harvard Business School. La dracu', singurul motiv pentru care am cumpărat un cazinou în Vegas a fost acela de a învăța să trag sforile în breaslă, înainte de a-mi lua în primire moștenirea și a reveni acasă.

„Acasă.” La dracu'! Mereu am crezut că acasă e acolo unde e familia mea, dar acum nu mai sunt așa de sigur. Știu că mă pot întoarce pe Coastă oricând. Unchiul Alberto m-ar lua alături de el, m-ar face *caporegime* în Golful Diavolului ori, dacă aș vrea să rămân cu mâinile curate, mi-ar oferi o funcție în consiliul director al fabricii de whiskey din Valea Diavolului.

Dar nu-mi stă în fire să fiu lacheu. M-am născut să construiesc un imperiu, nu să așez cărămizile pentru imperiul altcuiva.

— Fă cărțile.

Vocea îmi răsună mai sigură decât mă simt. Ghi-citoarea zăbovește o clipă cu privirea asupra mea, apoi ridică pachetul, amestecă cărțile și așază două cărți familiare pe măsuta dintre noi.

Data trecută o făcuse pe mama să plângă, iar eu îmi ieșisem pur și simplu din minți. Îi spusese să aștepte afară și trântisem ușa în urma mea cu un șut. Și, chiar

— Dar nu ai prefera mai degrabă să știi? N-ai prefera să deții controlul asupra propriului destin?

Ba da, *chiar* îmi place să dețin controlul. Viața mea e absolut înregimentată; nu ies niciodată din rutina pe care mi-am impus-o. Am câte un costum pentru fiecare zi a săptămânii și agenda îmi este organizată la minut.

Îmi zvâcnește maxilarul. E cald rău în nenorocita asta de rulotă. Pereții de lemn gem în bătaia vântului și de afară se aude zgomotul unei mașini puternice venind din direcția aleii îndepărtate.

Simt cum îmi trece beția, și încă rapid.

— Regele de caro sau regele de cupă. Destinul meu este acela de a deveni om de afaceri sau iubit.

— Deci *ai fost atent* data trecută, spune rânjind scurt.

Îmi vede privirea și imediat i se șterge zâmbetul de pe buzele ofilite.

— Dar da. Putere și bani sau dragoste și familie. E simplu.

Strâng iarăși degetele peste zarurile din buzunar.

— Dar niciodată ambele.

— *Niciodată* ambele.

Înghit în sec.

— Și tot ce trebuie să fac e...

— Să atingi o carte pentru a-ți pecetlui soarta, da.

Scot mâna din buzunar și femeia trage aer în piept cu atâta putere, că am impresia că îmi trece pe șira spinării o bucată de glaspapir. Data trecută când am fost aici, aproape am atins regele de caro. De fapt, am fost gata-gata să ating cartea asta. Ideea că în felul acela îmi puteam asigura succesul ca om de afaceri era, desigur, o mare prostie, dar îmi trecuse prin cap, așa cum și unii atei spun o rugăciune în clipa dinaintea morții.

„Pur și simplu, în caz că e nevoie.”

Dar, în ultima secundă, mă oprisem. Am simțit ceva sub coaste și nu-mi plăcuse deloc. Adevărul e că brusc îmi venise în minte imaginea alor mei și a relației pe care-o avuseseră.

Dragostea adevărată. Dragostea aceea neobosită, din ce în ce mai puternică cu fiecare an ce trecea. Genul acela care te face să lași orice altceva laoparte. În Cosa Nostra, dragostea adevărată e chiar mai rară decât orice pereche a morții sau orice altceva de felul acesta. De fapt, părinții mei fuseseră singurii oameni pe care-i cunoșteam care se apropiaseră măcar de un astfel de sentiment. O veche zicală spunea că un mafiot se poate căsători doar pentru unul din cele trei motive: afaceri, politică ori pentru a preîntâmpina un război. Și, exact așa cum știam că soarta mea era aceea de a ajunge secundul, știam și că mă voi însura din motive complet pragmatice.

Dar data trecută, în timp ce mă holbam la cărți, mi se păruse că aud în urechi, ori în vreun ungher al minții, mai degrabă, o voce enervantă care nu-mi dădea pace. „Ar fi frumos, nu-i așa? Să mă pot uita la o femeie așa cum se uita tata la mama.”

Dar atunci fusese atunci, acum e acum. Acum în urechi îmi urlă parcă o altă voce, una care spune: „Dă-o dracului de dragoste adevărată!” Acum ai mei sunt îngropați la doi metri sub pământ și din dragostea lor n-a mai rămas nimic în afară de un citat lacrimogen încrustat pe o piatră de mormânt comună.

Acum viitorul nu mi se mai pare la fel de sigur și tot ce credeam că am mi se scurge printre degete, mulțumită idiotului de frate-meu.

„Pierd controlul.”

Îmi dreg glasul, simțind privirea ghicitoare a țințită asupra mea, sfredelindu-mă. La dracu'! Sunt primul gata să recunosc că am ajuns la disperare și că nu-i nimic dacă,